

23 649 (R 1500)**Verdrag tussen de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden en de Regering van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland ter aanvulling en vergemakkelijking van de werking van de Overeenkomst van de Raad van Europa inzake het witwassen, de opsporing, de inbeslagneming en de confiscatie van opbrengsten van misdrijven, gesloten te Straatsburg op 8 november 1990; Londen, 15 september 1993****Nr. 1****BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN**

Aan de Voorzitters van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 2 maart 1994

Ter griffie van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen op 16 maart 1994.

De wens dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal wordt onderworpen kan door of namens een van beide Kamers of door ten minste vijftien leden van de Eerste Kamer dan wel dertig leden van de Tweede Kamer of door de Gevolmachtigde Ministers van de Nederlandse Antillen of van Aruba te kennen worden gegeven uiterlijk op 15 april 1994.

Ter voldoening aan het ter zake bepaalde in de Grondwet en het Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden¹, de Raad van State van het Koninkrijk gehoord, heb ik de eer U hierbij ter stilzwijgende goedkeuring over te leggen het op 15 september 1993 te Londen tot stand gekomen Verdrag tussen de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden en de Regering van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland ter aanvulling en vergemakkelijking van de werking van de Overeenkomst van de Raad van Europa inzake het witwassen, de opsporing, de inbeslagneming en de confiscatie van opbrengsten van misdrijven, gesloten te Straatsburg op 8 november 1990 (Trb. 1993, 150).²

Een toelichtende nota bij het verdrag treft U eveneens hierbij aan.

De goedkeuring wordt voor het gehele Koninkrijk gevraagd.

Aan de Gouverneurs van de Nederlandse Antillen en van Aruba is verzocht hogergenoemde stukken op 16 maart 1994 over te leggen aan de Staten van de Nederlandse Antillen en de Staten van Aruba.

De Gevolmachtigde Ministers van de Nederlandse Antillen en van Aruba zijn van deze overlegging in kennis gesteld.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
P. H. Kooijmans

¹ Art. 91, (1), add. art. XXI, GW; Art. 61, (3), G.W. 1972, en Art. 24 Statuut.

² Ter inzage gelegd bij de afdeling Parlementaire Documentatie.

TOELICHTENDE NOTA

Het advies van de Raad van State van het Koninkrijk wordt niet openbaar gemaakt omdat het uitsluitend opmerkingen van redactionele aard bevat (artikel 25a, derde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State).

Het onderhavige Verdrag tussen het Koninkrijk en het Verenigd Koninkrijk is gebaseerd op artikel 39, tweede lid, van het Verdrag van de Raad van Europa van 8 november 1990 inzake het witwassen, de opsporing, de inbeslagneming en de confiscatie van opbrengsten van misdrijven (Trb. 1990, 172). Dat Verdrag is op 1 september 1993 in werking getreden tussen het Koninkrijk, het Verenigd Koninkrijk en Zwitserland (zie Trb. 1993, 88). Genoemd artikel 39, tweede lid, vermeldt de mogelijkheid dat partijen bij het Verdrag aanvullende bilaterale of multilaterale verdragen sluiten teneinde de werking van het Verdrag te vergemakkelijken. Dat betekent, dat het onderhavige Verdrag met het Verenigd Koninkrijk in samenhang met het Verdrag van de Raad van Europa dient te worden toegepast.

In structuur komt het Verdrag overeen met de aanvullende bilaterale Overeenkomsten die het Koninkrijk met de Bondsrepubliek Duitsland heeft gesloten in 1979 ter aanvulling en vergemakkelijking van de toepassing van de Verdragen van de Raad van Europa betreffende uitlevering en wederzijdse rechtshulp in strafzaken (Trb. 1979, 142 en 143). Zo wordt in het opschrift van elk artikel aangegeven ten aanzien van welk artikel van het Verdrag van de Raad van Europa een aanvullende voorziening is getroffen.

De verwijzing in artikel I naar de Overeenkomst van de Raad van Europa – ter vermijding van misverstanden is in de Nederlandse versie de term «Overeenkomst» gehandhaafd voor de aanduiding van het Verdrag van de Raad van Europa en is de term «Verdrag» gereserveerd voor de aanduiding van het aanvullende bilaterale instrument – en de daarbij door de partijen afgelegde verklaringen en gemaakte voorbehouden, maakt duidelijk dat die verklaringen en voorbehouden door het bilaterale Verdrag niet worden aangetast. Voor de tekst van die verklaringen en voorbehouden zij verwezen naar Trb. 1993, 88.

In artikel II wordt een verfijning van de begripsomschrijving van de term «confiscatie» gegeven, teneinde recht te doen aan het gegeven dat zowel naar Nederlands recht als naar het recht van het Verenigd Koninkrijk de figuur van confiscatie van opbrengsten van misdrijven (ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel) wettelijk de gedaante heeft van een waardeconfiscatie dat wil zeggen de oplegging van een verplichting voor de veroordeelde delinquent tot betaling van een geldsom gelijk aan het geheel of een deel van de geschatte waarde van het door hem genoten wederrechtelijk verkregen voordeel. Bovendien geldt zowel naar Nederlands recht als naar dat van het Verenigd Koninkrijk dat de confiscatie mede betrekking kan hebben op gewin afkomstig uit feiten die niet onderdeel van de telastelegging vormden, maar die wel aan de veroordeelde delinquent worden toegerekend en die door de rechter bij het nemen van zijn beslissing in overweging genomen mogen worden (vergelijk artikel 36e, tweede en derde lid, van het Wetboek van Strafrecht, zoals vastgesteld bij wet van 10 december 1992, Stb. 1993, 11).

De artikelen III en IV verduidelijken, dat, nu voor beide verdragspartijen de confiscatie van opbrengsten (ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel) wettelijk de gedaante heeft van een waardeconfiscatie, ook voor beide partijen vergelijkbare figuren van tenuitvoerlegging bestaan, namelijk door het nemen, bij gebreke van betaling van het verschuldigde bedrag, van verhaal op alle daartoe beschikbare vermogensbestanddelen van de veroordeelde. Ter verzekering van het recht van verhaal kan dan reeds voordat het tot een (definitieve) rechterlijke beslissing tot confiscatie van opbrengsten is gekomen conservatoir beslag op dergelijke vermogensbestanddelen worden gelegd. De genoemde artikelen richten

zich specifiek op de internationale samenwerking bij de opsporing van eventuele verhaalsobjecten en op het leggen van conservatoir beslag daarop. Dit omvat de bevrozing van banktegoeden.

Artikel V ziet op de gevallen waarin door een belanghebbende de opheffing wordt verzocht van een beslag dat op het grondgebied van de ene partij is gelegd op verzoek van de andere partij. Naar Nederlands recht moet daarbij gedacht worden aan een procedure als voorzien in artikel 552a van het Wetboek van Strafvordering. Ingevolge het tweede lid van artikel 12 van de Overeenkomst moet dan de verzoekende partij, zo dat enigszins mogelijk is, de gelegenheid worden geboden haar visie waarom het beslag dient voort te duren aan de rechter kenbaar te maken. Artikel V bevat enkele procedurele voorschriften om een goede praktische toepassing van de bepaling van de overeenkomst zoveel mogelijk te bevorderen.

Artikel VI geeft aan dat beide partijen open staan voor de mogelijkheid om in daarvoor in aanmerking komende gevallen over te gaan tot een verdeling van de opbrengsten van een confiscatie.

Evenals in het op 20 november 1992 te Washington tot stand gekomen Verdrag met de Verenigde Staten inzake wederzijdse samenwerking bij de opsporing, inbeslagneming en confiscatie van de opbrengsten van en hulpmiddelen bij het plegen van misdrijven en de verdeling van geconfisqueerde voorwerpen (Trb. 1993, 5), is hier bepaald dat afspraken over een eventuele verdeling niet dan op ministerieel niveau tot stand kunnen komen. Voorts is bepaald, dat dergelijke beslissingen van geval tot geval worden genomen en niet categoriaal.

Artikel VII opent de mogelijkheid van directe contracten, in spoedeisende gevallen, tussen politie-autoriteiten. Het betreft hier verzoeken tot opsporing alsmede de spontane informatieverstrekking uit hoofde van artikel 10 van de Overeenkomst. Artikel 24, tweede lid, van de Overeenkomst voorziet alleen in rechtstreekse contracten tussen justitiële autoriteiten.

Deze laatste blijven overigens bij uitsluiting bevoegd tot het doen – ook in spoedeisende gevallen – van verzoeken tot het nemen van voorlopige maatregelen (beslag) overeenkomstig afdeling 3 van hoofdstuk III van de Overeenkomst.

De artikelen VIII en IX bevatten enkele voorschriften omtrent de informatie, die ter ondersteuning van verzoeken tot het leggen van beslag, onderscheidenlijk tot tenuitvoerlegging van een confiscatiesanctie dient te worden verstrekt.

Indien een partij op verzoek van de andere partij beslag op voorwerpen heeft gelegd, heeft de eerstgenoemde er een belang bij te weten voor hoe lang deze maatregel is beoogd en in hoeverre er voortgang met de voorbereiding en behandeling van de rechtszaak bij de verzoekende partij wordt gemaakt. Met het oog daarop wordt in artikel X voorzien in een verplichting tot informatieverstrekking dienaangaande wanneer daarom wordt gevraagd.

Artikel XI voorziet in periodiek overleg tussen vertegenwoordigers van de centrale autoriteiten (Ministerie van Justitie, Home Office) over de praktische werking van Overeenkomst en Verdrag in de bilaterale betrekkingen. Gedacht wordt aan één bijeenkomst per jaar.

Ter toelichting op de slotartikelen zij er op gewezen dat de Overeenkomst van de Raad van Europa voor wat het Koninkrijk betreft tot nu toe

nog alleen voor Nederland geldt. Zodra in de Nederlandse Antillen en Aruba de nodige uitvoeringswetgeving gereed is kan, overeenkomstig artikel XII, tweede lid, tot uitbreiding van het onderhavige Verdrag voor die landen worden overgegaan.

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

De Minister van Buitenlandse Zaken,
P. H. Kooijmans